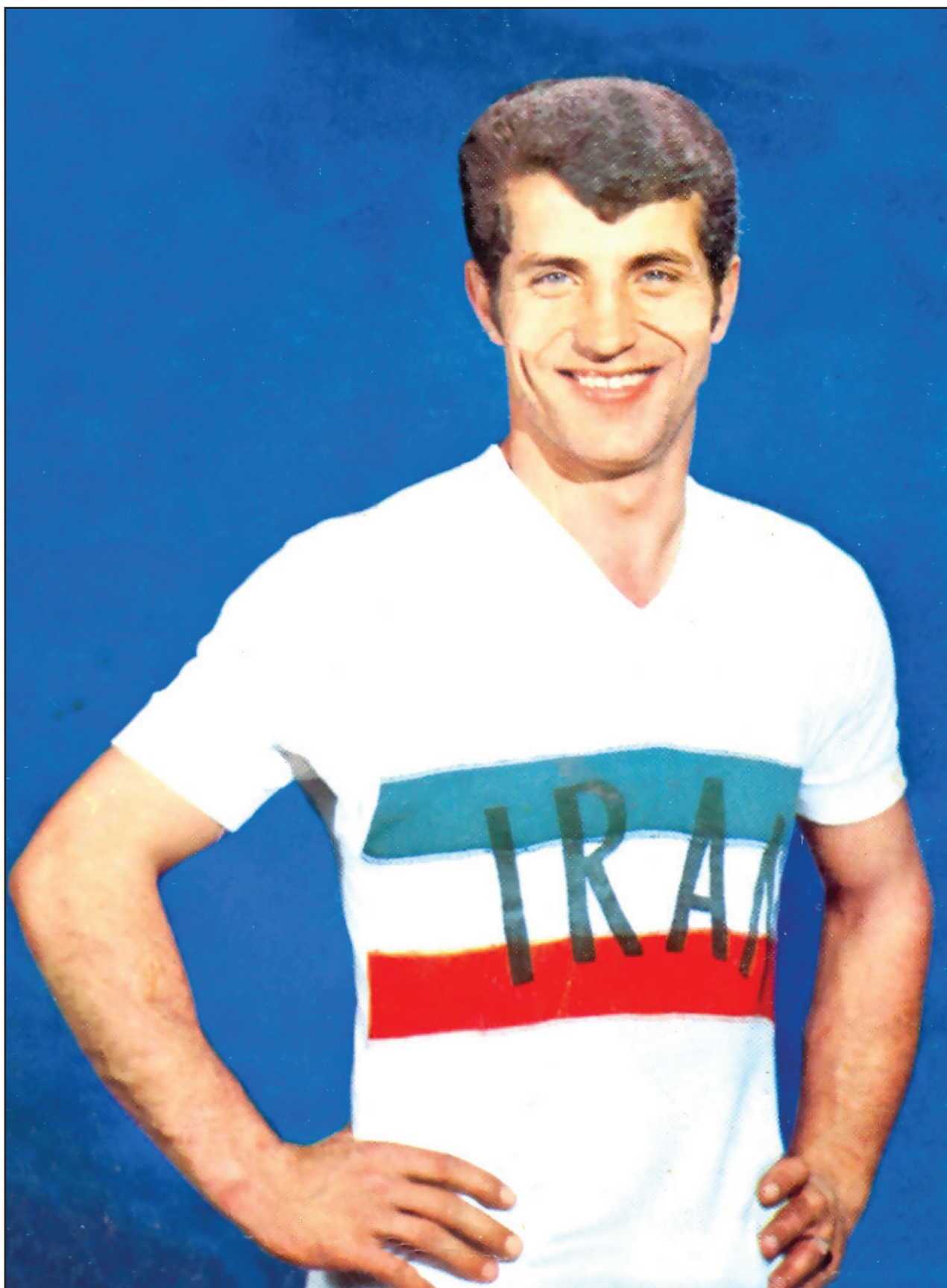

از کریم سییل تا حسن آقا

پرسه در تولیدات کارخانه لقب‌سازی برای ستاره‌های فوتبال ایران در یکصد سال اخیر...

مجتبای مامان مهین (محرمی)

مجتبای مامان مهین (محرمی) یا حتی خودم (ابراهیم ننه منبژه) زینت دهیم و هر کدام به نام نامی مادرمان شناخته شویم. یا شاید هر کدام دوست می‌داشتیم هوس کنیم به دوران لقب‌سازی‌های بداهه‌پردازانه بچه‌محل‌ها در دهه‌های سی تا پنجاه تن بدهیم و کیفش را ببریم اما متأسفم که در روزگار اکنونیان نه تنها همه چیز تلخیص و مینی‌مال به پیش می‌رود بلکه اسم‌ها هم دیگر دارد آب می‌رود. اسم‌هایی که با حروف اول نام وفامیل شخص مشخص می‌شود و آدمی راستش دیگر کمی عُقش می‌گیرد از این همه تلخیص و فروکاستن. من نمی‌دانم چرا هنوز از نگاه ژورنالیستی، طالب کارخانه لقب‌سازی دهه بیست ایرانم همچنان. از ناصر سن لوفی تا عزیز فخر.

در اولین روزهایی که پایم به مطبوعات باز شد بیش از آنکه عاشق معرفت ستاره‌ها بشوم عاشق القاب‌شان شدم. مخصوصاً ستاره‌های پاپتی و قدیس‌طور دهه‌های بیست تا پنجاه. آن روزها که کارت ملی‌ها جذابیتی نداشت و هر کس با لقب پرطمطراق خودش حال می‌کرد. لقبی که از خصوصیات رفتاری، ظاهری، قومی و یا

ابراهیم افشار

Ebrahim Afshar

درست است که زندگی مینی‌مال امروز، لذت بسیاری از بدویت‌های شیرین و طنازانه را از زیر زبان ما برده اما این دلیل نمی‌شود که در رویاهامان هوس دوران مادرسالاری را نکنیم یا نوستالژی زیبای کارخانه لقب‌سازی ایرانیان در دوران قاجار و پهلوی از کام‌مان بیفتد. زندگی مینی‌مالی که امروز ستاره‌ها را با اسامی چکیده و مخفف و خلاصه شده به جهان عرضه می‌دارد (مثل CRV برای رونالدو) به نظرم هنوز زیر پای زیبایی‌شناسی لقب‌گذاری‌های قدیمی برای نام‌آوران فوتبال ایران (مثل عزیز قبله، رضا جنگل، کریم سییل) لنگ می‌اندازد. اگر به دوران مادرسالاری بازمی‌گشتیم الان دیگر وقتش بود که تیترهای مان را با عنوان‌هایی چون علی ننه نصرت (پروین)،

1

2